

Dinie Bell

Knekelhuis

**DINIE BELL
KNEKELHUIS**

THRILLER

palmslag

Ontwerp omslag en binnenwerk: Paul van Dijk, One of Us, Nijmegen

Foto auteur: Ingrid van de Kerkhof-Knaapen

Druk: Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

© 2015 Uitgeverij Palmslag | Dinie Bell

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 917 7339 6

NUR 305

In liefdevolle herinnering aan mijn vader.
(13 november 1934–10 maart 2015)

Als het waar is, wat in vele boeken staat beschreven.
Dat er ook iets is na dit aardse leven.
Als al die dierbaren die zijn voorgegaan,
nou echt op jou te wachten staan.
Ach dan is de dood zo erg nog niet.
Dan heb alleen ik die achterblijft verdriet.

Franz Kafka (1883–1924)

PROLOOG

Een mens hoopt zolang hij leeft; eerst de doden hopen niet meer.

— THEOCRITUS

Met een verbaasde blik draaide ze zich om. Een paar seconden kon ze alleen maar sprakeloos toekijken. Het tafereel dat zich voor haar ogen ontvouwde, was té onwerkkelijk om ten volle tot haar verwarde brein door te dringen. Toen ze ten slotte besepte wat er gebeurde, liet ze zich op haar knieën vallen en begon ze te gillen.

Het onmenselijke geschreeuw teisterde mijn oren. Ik kon er niet tegen, werd er gek van. Om een eind te maken aan het geluid liep ik naar haar toe, ging met een snelle, katachtige beweging achter haar staan, bukte en sneed met een ferme haal haar hals door. Het gekrijs verstomde abrupt. Er kwam nu alleen nog maar een verstikt gerochel uit haar keel en ik besepte dat die vol bloed liep dat ze inademde. Een fractie van een seconde bleef ze zo zitten, toen zakte ze opzij en viel op de grond. Daarbij kroop haar jurk wat omhoog waardoor me een groot deel van haar prachtig gevormde benen getoond werd. De wetenschap dat ik me daar nooit meer tussen zou vlijen, bracht me even van mijn stuk. Vóór ik echter totaal de kluts kon kwijtraken, riep ik mezelf tot de orde.

Ik richtte mijn blik op de bovenste helft van haar lichaam en op wat ik had aangericht. Bloed droop als rode verf van het mes, over de handschoen die de vingers van mijn rechterhand bedekte, maar ik sloeg er geen acht op. Gefascineerd keek ik toe hoe het warme vocht met misselijkmakende golven uit haar hals gestuwd werd. Het stroomde naar beneden, golfde over het bovenstuk van haar jurk en druppelde via haar nek op de smetteloos witte tegels, waar het een plas vormde die zich gestaag uitbreidde. Haar lange, blonde haren, waar ik tij-

dens het liefdesspel zo graag mijn vingers in begroef, kleurden rood.

De lichtroze lippen, die me ontelbare malen hartstochtelijk hadden gekust, begonnen te trillen. De ledematen volgden. Haar hele lichaam beefde ongecontroleerd toen alle warmte haar verliet. Ik wist wat het betekende en ergens speet het me, want ik gaf om de jonge vrouw.

Haar bebloede handen, die eerst in een reflex naar haar hals hadden gegrepen, dwaalden nu, in een stille smeekbede, schokkerig in mijn richting. Slap vielen ze naast haar machteloze lijf toen het laatste restje kracht eruit verdreven werd. Ik zag de prachtige blauwe ogen glazig worden. Ze was nagenoeg dood.

Op het moment dat ze haar laatste adem uitblies, stootte haar echtgenoot, die aan de andere kant van de ruimte stuiptrekkend op de koude vloer lag, een schreeuw uit. Met een ruk van mijn hoofd keek ik op, bedacht op gevaar. Maar ik hoefde me geen zorgen te maken, de kerel kon me niets doen. De kreet was slechts een jammerklacht geweest om het heengaan van zijn geliefde.

Mijn blik gleed over de witte keukenkastjes waarop het bloed van mijn rivaal een rood spoor van druppeltjes had achtergelaten toen ik het mes in zijn lichaam dreef. Terwijl het donkere haar in slierten om mijn bezwete gezicht zwierde, had ik nóg een keer gestoken en nóg eens. Bloed was op mijn gezicht gespat en had mijn kleding besmeurd, maar daar maalde ik niet om. Bij thuiskomst zou ik me wel uitgebreid douchen en de kleren in de wasmachine stoppen. Voor mij was alleen belangrijk dat de man, die ik verrast en overmeesterd had door hem van achteren aan te vallen, niet meer zou opstaan. Nooit meer.

Net zo min als de vrouw had haar partner nog lang te leven en de schaarse momenten dat hij nog in leven was, leed hij ondraaglijke pijnen. Maar ik voelde geen greintje medelijden toen ik op mijn slachtoffer neerkeek.

De kerel had zichzelf bevuild, zag ik. De spijkerbroek die hij droeg, vertoonde een natte plek. En rook ik dat nu goed? Lag hij in zijn eigen stront? Van angst alles laten lopen, wat een teken van zwakte! Mijn blik ging naar het jonge gezicht dat vertrokken was van verdriet en pijn. Tranen stroomden rijkelijk over de wangen. Ik zag het met

minachting aan. Janken als een zuigeling omdat je vrouw was gaan hemelen. Dat was toch ronduit gênant! Ik had ook van haar gebouwen, maar zag je mij snotten?

Ik besloot de ander nog wat meer te kwellen. ‘Ze is dood,’ zei ik, met een kille klank in mijn stem. ‘Ze zal nooit meer van jou zijn.’ Wat was het heerlijk hem dat voor de voeten te kunnen gooien! Ik triomfeerde.

Mijn rivaal bracht wat onverstaanbare klanken uit. Zuchtend van ongeduld boog ik me over hem heen. ‘Wat zeg je?’ vroeg ik, met mijn mond vlakbij het oor van de stervende. De man herhaalde het: ‘Maak er een eind aan.’ Hoewel het hortend en stotend uitgebracht werd, verstond ik het nu duidelijk.

Ik rechtte mijn rug. Ik haalde mijn schouders op. ‘Zoals je wilt,’ zei ik en hief het mes.

Een voorbeeld volgen, is het verleden naar de toekomst verhuizen.

— R.A.C. DE GROOT

Er deden veel spookverhalen de ronde over het huis. En dat was nu juist de reden dat ik het gekocht had. De woning en de lap grond die erbij hoorde, lagen ver van het dichtstbijzijnde dorp en dat de bewoners daarvan de directe omgeving meden, was extra rustig. Het verzekerde me van de stilte die ik als schrijfster nodig had. Ik had mijn deel van oma's erfenis niet beter kunnen besteden, dacht ik tevreden.

Toen de makelaar me dit huis had laten zien, was ik er meteen verliefd op geworden. Het zag er nostalgisch uit met zijn grote, ruwe, zachtgele stenen, kleine ramen en rieten dak en leek wel wat op een Engelse cottage. Aan de voorkant bevond zich een grote tuin die er, nu het winter was, kaal bij lag, maar de makelaar verzekerde me dat het hier in het voorjaar een bloemenpracht zou zijn.

Aan de achterkant lag een grasveld met een grote boom in het midden. Links en rechts ervan bevonden zich bloemborders en tegen het huis aan lag een overkapt terras. Het stuk grond werd